

There are no translations available.

Штаб-квартири Командира, або місця постою, чи, як у підпіллі конспіративно називали, «хати», постійно змінювались, у залежності від потреб керівництва, вимог конспірації та конкретних дій репресивних органів, а також від загальної окупаційної політики щодо населення. Одні вимоги до організації «хат» були за польської окупації, інші за німецької й цілком особливі під час російсько-більшовицької. Під словом «хата» слід розуміти конспіративне помешкання, домівку підпільника, у якій приходилось командирові перебувати й працювати. У такій «хаті» найчастіше була ще й добре замаскована «криївка», де зберігалась запасна зброя й амуніція, медикаменти, гроші, нелегальна література, канцелярські прибори, запасні харчові продукти тощо.

Перебування підпільників у криївках стало необхідним, коли органи советської безпеки почали застосовувати масові облави й тотальні перевірки населених пунктів та комплекси лісів. Для життя «криївки» використовувались переважно зимою. За німецької окупації командир перебував переважно в лісі, або жив нелегально в місті за фальшивими документами.

У серпні 1944 року, під час наступу советської армії на німецькому фронті Роман Шухевич перебував із відділом кіннотників у селі Улашківці над рікою Серет на півдні м. Чорткова. По Серету проходила тоді лінія російсько-німецького фронту. Сюди прибув командир із метою переходу фронту на тили советської армії. Тут були також дві його зв'язкові - Галина Дидик і Катруся Зарицька (за спогадами Г. Дидик).

Літом і осінню цього ж року та зимою 1944-45 року находився Командир у Бережанському та Козівському районах в околицях сіл Бишки – Потік – Конюхи –Августівка - Жуків - Рай. Заїздив і до Підгаєцького району. Тут, у с.Волощина в домі Осадци та у лісі за селом, зустрічався Командир літом 1945 р. зі мною та з окружним провідником ОУН Михайлом Хомою – «Обухом». Ми тоді також побували у селі Криве Козівського району, де мали розмови з провідником ОУН Тернопільської області –Петром Шанайдою –»Данилом» та з членами цього проводу.

Хата в с. Августівці.

У Бережанщині в тому часі Командир Т.Чупринка мав «хату» із «криївкою» у с.Августівці. Про це розповів мені зв'язковий Командира Григорій Каня. Він 1921 р. народження у с.Черниця Брідського р-ну, член ОУН з 1938 р., з 1941 р. зв'язковий провідника ОУН на ЗУЗ Романа Кравчука на Волинь, до м. Кременця.:У 1943 р. Р.Кравчук відправив друга Каню у розпорядження командира Романа Шухевича, який тоді перебував у Бібреччині. До серпня 1944 р. він був зв'язковим від Головного командира до провідника Романа Кравчука. У середині серпня 1944 р. Командир Шухевич відправляє командира» боївки своєї охорони - Івана Когута - «Бродича», «Чада» і Григорія Каню, збудувати криївку в с. Августівка Бережанського району (це село поряд із селами Бишки, Конюхи). Криївку збудували в господарстві рідного брата «Бродича», Петра Когута. У цій криївці Командир перебував з осені 1944 р. до весни 1945 р. Періодично виїздив на різні зустрічі, а весною криївку залишив і більше сюди не повертався.

Петро Когут був тоді у станиці ОУН с.Августівки господарчим, обов'язком якого було матеріальне забезпечення відділів УПА (харчеві продукти, одяг, взуття). Для їх зберігання він мав невеличку хатню криївку-магазинчик. За три метри від неї була збудована криївка для Командира. З його розповідей відомо: «Вхід до криївки був із хати. В кімнаті відкидався камінь, що служив за покрішку, і відкривався вхід до льоху (півниці). Звідси йшов прохід (коридор) довжиною біля десяти метрів до криївки.

Приміщення криївки мало чотири метри в довжину, три метри в ширину й висоту в ріст людини. Стіни були оббиті килимами, а підлога встелена дошками. Були тут ліжка, стіл, крісла. Над стелею криївки був шар землі товщиною до півтора метра. По середині подвір'я росла груша, що мала дупло до самого низу й служила вентилятором повітря і для встановлення радіо антени»

«До цієї криївки, - розповідає д. Каня, - ми з «Борисом» вернулися з Рогатинщин на початку травня 1945 р. Під жнива (у серпні) приснився мені сон, що вхід до криївки завалився. І ми з «Борисом» покинули криївку й пішли в поле. Тим часом до криївки повернулися «Чад» і «Рибак». Уранці зв'язкова «Маруся», яку арештували більшовицька поліція, «зрадила» й привела до криївки спецгрупу НКВД. «Рибак» застрелився, а «Чад» здався, став зрадником і повів спецгрупу до с. Рай біля Бережан, де була друга криївка Командира Шухевича, але командира там не було».

Як це так сталось, що зв'язкова «Маруся», вона й «Наталка», а її справжнє прізвище Стефанія Галушка із с. Бишок, «зрадила» і привела енкаведистів до криївки в с.

Августівні? Про це є досить точне донесення майора НКВД Соколова генерал-майору Горшкову від 3 січня 1945 р. м. Чортків про організацію й діяльність провокаційних спецгруп НКВД.

«У тому часі Бережанським РО НКВД була затримана зв'язкова «Наталка», яка під час допитів призналась, що вона зв'язкова обласного провідника «Нестора», вона під час спроби втечі з КПЗ – пристрелила з пістолета міліціонера, який її охороняв і, як видно з інформації, фігура була цікава. [...] Вона так зізнавала, що жодних оперативних заходів по них провести було неможливо. Ясно було, що вона брехала, скриваючи щось важливе.[...] На допитах у Чорткові вона також нічого суттєвого не зізнала.[.....] Я рішив поступити з нею так, прибувши до Бережан, зробити видимість її вербовки (у сексоту), дати їй завдання убити «Нестора», а я був переконаний, що вона від нас втече, й тоді, коли вона буде від нас утікати, затримати її під видом СБ (ОУН) і допитувати її вже як сексотку (НКВД).»

«Наталка», вона ж і «Маруся» мужньо держалась під час допитів на слідстві. Не зрадила жодної таємниці, але стала трагічною жертвою підлих більшовицьких провокацій. Ці провокаційні методи більшовицької влади проти учасників національно-визвольної боротьби завдали великої шкоди українському народові, жертвами цих гидких методів стало багато цілком безневинних людей.

У відповідності з цим провокаційним планом «Наталку» підвезли до с. Бишок, і звільнили з під варти, але все село було оточене військом, так щоб вона не могла втечи від їхньої обсервації. Через деякий час у селі появляється провокаційна група мнимого СБ ОУН, арештує її як сексотку, забирає до криївки і допитує. «Наталка», нічого не підозріваючи, в добрій вірі, що попала до «своїх», розповіла їм правду. Вона зв'язкова Командира «Білого» (Чупринки) і що має до нього зв'язок через зв'язкових, які перебувають у с. Августівці в криївці.

Дальше у донесенні написано: «Ми зразу з ротою бойцов виїхали на операцію у село Августівку, де в домі Когута Петра – це будинок, де була криївка центрального провідника, «Наталка» нам показала добре замасковану криївку, в якій находились два бойовики «Білого» – «Рибак» і «Чад». Ми розкопали криївку, »Чада» вдалось витягнути живим, а «Рибак» застрелився. У криївці ми знайшли бібліотеку, машинку для писання, 7 малих одиниць зброї і багато різних речей, що належали «Білому» та його охороні.» Знайшли тоді кагебисти також і малу криївку й забрали з неї усі запаси, призначені для

УПА: чоботи, костюми, матеріали на костюми, кравецькі машини та багато цінних речей. Усе господарство Петра Когута конфіскували, а його засудили на десять років тюрми. Відбував покарання у таборах Печори, Казахстану та Норильська. Після звільнення жив у с. Струтин біля Золочева, де й помер літом 2001 року.

Хата у с. Раю.

«Чад нам розповів», як подається у донесенні. «що коло Бережан недалеко від села Рай у криївці в подвійному даху повинен бути «Білий», ми негайно виїхали на машині комбінату, але в цій криївці «Білого» не було. Там був його ад'ютант «Артем» («Назар») і окружна провідниця Легета. Артем застрілив Легету, підпалив хату, хотів утечи, але його прострелили в ногу із гвинтівки (кріса) і взяли живим. Легета згоріла, в хаті згоріло багато документів і більша сума грошей.» [...] «Артем нічого суттєвого на допитах не сказав.» (Іван Білас. Репресивно-каральна система в Україні 1917-1953. Книга друга. Київ 1994. 686 стор., стор. 443-445).

Докладніше й дещо інакше розповідає про трагедію у с. Рай зв'язкова Головного Командира Анна Дидик: «Ми ще затримались коло Бережан у с. Раю. Там була маленька хатка над потічком. Жила в ній одна жінка зі старенькою бабусею і хлопчиком. Ми заквартирувались на стриху.»

Додаткова інформація від члена Братства УПА із с. Рай Іванни Кулик: «одна жінка» – це Гладчук Антоніна, яка мешкала тут із своєю мамою Марією Клезор «старенькою бабусею» і маленьким чотири річним синочком Остапком. Гладчук Антоніну більшовики арештували, а бабусю із синочком кинули з берега в потічок. Бабуся, після того, як згоріла їхня хата, деякий час жила у хаті родини Дмитра Мирона й уже померла. Синочок виховувався у вуйка, а коли виріс поїхав працювати у Донбас. Дальша доля мами й сина Остапа – невідомі».

«Але сталось так, – продовжує Анна Дидик, - що один з охоронців Провідника здався. А було це так, що розкрили їх криївку, було там двох, один із них застрілився, другий здався. Звали його «Чад». Ось він розказав, що коло Раю є таке місце. Але, видно, нам пощастило. Уночі з криївки наші (зв'язкові) вийшли, залишився тільки хлопець зв'язковий «Назар» і дівчина з району. Раненько вони були оточені. Дівчина строїлась, а «Назар» застрелився, точніше, важко себе поранив і узяли його живим до тюрми. Загинув потім у таборі. Хату більшовики підпалили, дівчина, здається, була ще жива, її витягнули гаками, так і залишили біля хати на полі, щоби хтось із рідних міг її пізнати й так ще когось арештувати. Це сталось десь наприкінці серпня. 1945 р.

Дівчину залишили біля спаленої хати аж поки не випав сніг. Ніхто не приходив. Був у дівчини хворий батько і мати, прекрасна жінка, але вона боялась. Не раз гляділа в той бік та біля тіла постійно стояла варта. Потім ця мати мені розповідала: коли вже падав сніг, вона підійшла туди, знайшла череп і три ребра й кусочок хребта. Собаки й лисиці розтягли все. Мати загорнула кості у шматочок полотна й принесла до хати. Падав сніг і замітав сліди. Удома було ще дві молодші доньки ще зовсім маленькі (дівчина, яка загинула була найстарша). Мати загорнула рештки костей доньки в простирadlo, поклала на стіл, засвітила свічку, сама відправила панахиду, вночі на цвинтарі викопала могилку й так похоронила дочку. Пригадую собі цю чудову жінку. У цієї родини загинуло трьох осіб – син, дочка, яка також, щоб живою не потрапити до рук більшовиків, зажила отруту й померла в лікарні й ця дочка, яка загинула в Раю».

Додаткова інформація від пані Іванни Кулик, яка жила по сусідству з родиною Легетів: Дівчина, що загинула в огні палаючої хати - це Іванка Легета, 1920 р. народження у с.

Рай у селянській родині Антона й Марії Лебетів. У їхній родині було семеро дітей. Найстарша була Іванка, член ОУН. Її сестра Марійка 1923 року народження, член ОУН, під час арешту в селі Рогачин, щоб не пости живою у в'язницю отруїлась, але вдалось більшовицькій поліції її врятувати, щоб згодом замордувати в Бережанській тюрмі. Брат Йосип з 1925 року народження, вояк УПА загинув у боротьбі з кагебістами у Підгаєччині. Вижили й не загинули четверо дітей: Роман з 1928 р. народження, Ольга з 1930 р., Михайло з 1936 р. та Микола з 1940 року народження.

Хата у с. Пукові.

«Черговим місцем постою Командира було с. Пуків на Рогатинщині. Там «хата» Командира була в домі вчительки. Тут без пригод перезимували з 1945 на 1946 р. «(Галина Дидик.Спомини у ж.» Жовтень» 1992 р. №9-10, стор.110-111).

Хата у с. Княгиничах.

У жовтні 1946 р. Оля Ільків -»Марійка» організувала «хату» у с. Княгиничах, також у Рогатинському районі. Вона на підроблені документи легально винайняла хату й переселилась сюди з маленькою дитинкою Дзвінкою та своєю мамою і двоюрідною мнимою сестрою «Манею», якою була підпільниця Катерина Зарицька. Роль чоловіка Олі виконував підпільник Любомир Полюга, студент медінституту у Львові. Уся родина жила за підробленими документами, як українські переселенці з Польщі. Тут перебував Командир із двома охоронцями –зв'язковими «Славком» і «Левком» до 21 вересня 1947 р. «Хату» прийшлося покинути у зв'язку з арештом «Мані» (К. Зарицької) у м. Ходорові. (Докладніше про це дивись нижче у спогаді Любомира Полюги).

Хата у с. Грімному

З Рогатинського району переніс Командир своє місце постою у район Комарнянський на Львівщині у с.Грімне. Тут організатором «хати» була Дарія Гусяк і її мама та зв'язкова «Марта» Вони також тут поселились як переселенці з Польщі на підроблені документи. Помешкання вони отримали у будинку колишньої священниці плебанії. Одну половину будинку займав православний священник, а другу сільрада віддала переселенцям. Для конспірації «переселенки» займались кравецтвом. У їхній кімнаті під підлогою зв'язкові Командира, Славко й Левко, викопали криївку на 3-4 особи. Одна дошка з підлоги піднімалась і тут був вхід до криївки. Але там тримали лише окремі речі. Це була запасна «криївка». Про «хату» знали Катерина Зарицька - «Катруся» і Анна Дидик. Після провалу хати в Княгиничах сюди прийшов Командир і деякий час, може днів з 10, тут перебував. У приміщенні була простора кухня, а «хлопці» перебували у другій кімнаті, де був поставлений параван, за яким можна було сховатись, на випадок, коли б у кімнату зайшов хтось сторонній. Зимою, на початку 1948 р. ця «хата» розконспірувалась і необхідно було з неї вибратись. Якось із непередбаченого боку зайшов у кімнату дільничний міліціонер й побачив озброєних двох хлопців. Зчинилась перестрілка, міліціонера вбили, але й з хати треба було негайно втікати. Командира тоді в хаті не було. Він жив тому часі у Львові. Усі щасливо добрались до Львова й доповіли Командирові про випадок у с. Грімному. Анна влаштувала маму Дарку у с. Дегові як господиню у домі священника, а Дарку і Марту Командир відправив до підпільної праці в терені. Левко і Славко залишились у диспозиції Командира.

Хати Командира у Львові.

Командир досконало знав місто, мав у ньому багато друзів і завжди добре тут себе почував. У Львові по вул. Балашовській, у 2-му блоці, мав помешкання його добрий друг ще зі студентських часів, співорганізатор рекламної фірми «Фама», Богдан Чайківський.

У його хаті Роман Шухевич перебував у січні 1943 року, коли розшукувало його німецьке гестапо, щоб арештувати. Це була добре законспірована хата й часто у ній у тому часі він перебував. По цій же вулиці, у 5-му блоці мала помешкання їхня знайома «Маруська», у неї також командир інколи перебував. (Із спогадів Богдана Чайківського).

Анна Дидик організувала у Львові хату ще в 1946 р. Вона підшукала собі хатину на Знесінні (вул. Сушницька, 4), де жили дідусь і бабуся й приписалась тут як «переселенка.» Для конспірації займалась пошиттям білизни. Там прожила вона одне літо. КГБ у процесі допитів арештованих довідалось про цю хату. Один із тих, що розповів їм про своє знайомство з Анною Дидик і де вона живе, отримав доручення слідити за нею і про все їм доносити. Він то й повідомив Анну про небезпеку, що її грозила. Через Анну КГБ планувало зловити Шухевича й тому її не чіпали, хоч її бачили і навіть із нею розмовляли, але ждали, коли до хати прийде Шухевич. Більше Анна на цю хату не появлялась, а речі, що там залишились вночі потаємно виніс зв'язковий Командира Любка Полюга.

Після провалів «хат» у Княгиничах та в Грімному Анні пощастило підшукати для Командира відповідну «хату» у Львові на Личаківській горі, в Лисиничах, у домі пані Олени Яремкової «Гайдамачки». Це був окремий «осібнячок» по вулиці Кривій, із високою кругом огорожею. Тут було дуже добре місце з конспіративного боку. У цій «хаті» Командир пробув зиму з 1947 на 1948 рік. Тоді то й почав хворіти на серцеві недомогання.

Мав Роман Шухевич у Львові ще одну запасну й добре законспіровану «хату», зорганізовану досвідченим підпільником Григорієм Голяшем. із с. Бишок. Находилась вона в будинку на вул. Маріюпільській №32 у помешканні Марії Угрин. Тут, у підвалі будинку були дві добре замасковані криївки. У січні-березні 1948 року тут деякий час перебував Командир Р. Шухевич і дав високу оцінку цим «криївкам». Упасти на слід до цієї «хати» вдалось органам КГБ щойно 53 дні після загибелі Командира. Тут 27 квітня 1950 р. раненого Григорія Голяша захоплено в полон, а 16 червня цього ж року він під час допиту вискочив із слідчого кабінету №70 у будинку внутрішньої тюрми УМГБ Львівської області й героїчно загинув.

Командир у с. Білогорщі.

Нову «хату» у с. Білогорщі біля Львова організував Командир через провідника ОУН Городецького району «Юрка». Він дав адресу й зв'язок до учительки Нюсі Конюшик. Перші розмови з Нюсею провела з доручення Командира Дарка Гусяк. Нюся Конюшик погодилась, щоб у її помешканні збудувати криївку для підпільників. Тут, з осені 1948 р. залегалізувалась Галина Дидик як господиня вчительки Нюсі Конюшик.

Уся родина Конюшиків – мати, вітчим Микола Хробак та двоє їхніх дітей, Наталка й Данило, в 1945 році були виселені з їх, рідного села Пикуличі, що на Перемищені й переселені в с. Білогорщу біля Львова. Була це національно свідома й патріотична українська родина. Нюся - 1916 року народження і було їй тоді 32 роки, ще до війни закінчила вчительську семінарію у Перемишлі й учительвала. Це була гарна, вродлива дівчина, із буйним каштанового кольору волоссям, синіми очима і милим, симпатичним виглядом. Жила вона сама, осібно від родини. Тому її помешкання було дуже зручне для перебування підпільників. Одна кімната й кухня була на партері, а спальня поверхом вище, до якої вели дерев'яні східці. Гостей господиня зустрічала й приймала внизу. а нагорі у спальній кімнаті могли спокійно працювати підпільники. На всякий випадок у коридорчику, що був перед спальнею зроблено замасковану конспіративну "криївку"

(перегородку стіни), у якій можна було заховатись від не бажаних очей та зберігати підпільні речі (запасну зброю, літературу тощо). Тут то й була зимова штаб-квартира Головного Командира УПА з 1948 року. Разом із ним перебували два бойовики, зв'язкові кур'єри, "Зенко" - Михайло Заяць із села Берлин, що на Брідщині та "Левко". Унизу на кухні, в характері домашньої робітниці господарювала зв'язкова "Анна" - Галина Дидик, під ім'ям і за документами, також як переселенка Антоніна Кулик. Слід відзначити, що "Зенко" був один із найкращих спеціалістів по виготовленні документів. За його документами кур'єри могли подорожувати по Україні та всьому ССРСР, а Головний Командир УПА навіть зміг двічі поїхати в Одесу на санаторне лікування. Ще в січні тут Генерал мав нараду з начальником Головного Військового Штабу УПА полк. Олексою Гасином - "Лицарем" і нормально продовжував виконувати свої нелегкі керівні обов'язки Командира УПА та Провідника ОУН.

Строга конспіративна поведінка всіх мешканців "хати", зокрема, виходу й входу з будинку, була надійною запорукою перед "провалом". Але було в цій конспірації одне слабе й дуже небезпечне місце. Про "хату" знала ще одна людина, яка в ній не перебувала. На випадок її таємного арешту у "хаті" ніхто про це вчасно не міг довідатись й ужити відповідних заходів перед небезпекою "провалу". Бо надія не дати себе взяти живим у руки ворога не завжди сповнювалась. У ворога було ряд найсучасніших методів, щоб і живих підпільників захоплювати, і "вибити" з арештованого потрібні їм відомості. Треба відзначити, що підпільники добре знали як загинути, щоб не потрапити в полон і мало уваги приділяли таким справам, як вести себе на випадок арешту, в тюрмі, на допитах та які методи застосовує ворог під час слідства й як можна з ними боротися. Такою людиною, що про "хату" все знала, але в ній не перебувала, була зв'язкова "Дарка", бо саме вона помагала цю "хату" організувати. У четвер, 2 березня, вона приїхала до Львова, а увечері прийшла до "хати" й повідомила Командира про арешти знайомих священиків, арешт її мами й що за нею також дуже слідкують у Львові агенти КГБ. За наказом Командира "Дарка" повинна була негайно виїхати зі Львова, але ще мала виконати одне доручення й про це повідомити "Анну" у п'ятницю на домовленій зустрічі. Дарка на зв'язок до Анни не прийшла. Анна повідомила Командира, що зустріч не відбулась. У "хаті" запанувала тривога. бо невихід на зустріч міг означати арешт "Дарки". Її справді таки в цей день схопили на вулиці кагебисти й відвезли в тюрму. Тому Командир відправляє ще тої ж ночі, у п'ятницю, Зенка й Левка організувати нове приміщення. Такі запасні "хати" у розпорядженні Командира були, але попередньо необхідно було перевірити їхню надійність. Перехід мав відбутись уночі в неділю 5 березня. У цей день мали відбуватись якісь місцеві вибори й тому сподівались, що в неділю буде ще спокійно. Саме цим і пояснюється чому в критичний момент Командир був сам, без охорони.

У п'ятницю кагебисти фізичними побоями від "Дарки" про "хату" Шухевича нічого не довідались. Тому вдались до добре відпрацьованого методу - провокації. Побиту "Дарку" перевели до лікарняної камери, де тут перебувала вже кілька місяців також, начебто, "побита й стортурована" провокаторка "Мединська Рома". Коротка довідка: Родом вона із села Карлів біля м. Снятина на Підкарпатті. незакінчена вища освіта, агент німецького гестапо з вересня 1943 р., у 1944 р. виїхала до Берліну, згодом до Австрії, а в 1945 р. повернулась до Коломиї. У вересні 1946 року її завербувала в донощики військова контррозвідка "Смерш". Від червня 1947 р. вона переходить на службу у Львівське УКГБ. Тут довідались про її службу в гестапо та про її зв'язки з СБ ОУН Коломийської Округи,

про що вона досі скривала. За це її у травні 1949 року посадили в тюрму й після закінчення слідства почали використовувати для внутрішньо камерної агентурної провокаційної розробки членів підпілля. Вона, досвідчений провокатор, на совісті якої біля сотні безневинних жертв. Тому відносно легко вдалось їй обманути недосвідчену в тих справах Дарку.

О ця то юда у спідниці зуміла здобути до себе довір'я Дарки й намовити її передати "на світ" вістку про свій арешт, щоб таким чином "попередити" своїх друзів перед можливою небезпекою. Вона й запропонувала спосіб, як таку записку "цілком певно" можна передати через її родичів, від яких вона регулярно отримує різні передачі. Дарка повірила, написала коротеньку записочку про свій арешт й заадресувала цю фатальну записку у Білогорщу до сестри Нусі, Наталки Хробак. У суботу адреса зв'язкового пункту була вже в руках КГБ, а в неділю ранком 5 березня 1950 року усе село було оточено військами МВД. Під час обшуку в домі Наталки Хробак неважко вже було кагебистам довідались, що в центрі села живе, та й ще одна, сестра Наталки - Нюся Конюшик. Негайно оточили військом і цей двоповерховий будиночок і увірвавшись до помешкання відразу ж упізнали відому їм зв'язкову Шухевича Анну Дидик і зрозуміли, що тут може знаходитися і сам Роман Шухевич. Для Командира залишивсь лиш один шанс. З боєм пробиватись до виходу. Він убиває на сходах майора КГБ, але й сам гине від ворожих куль. Так трагічно обірвався героїчний життєвий шлях Романа Шухевича - одного з найвидатніших керівників української національної революції ХХ сторіччя.

Доля родини Анни Конюшик.

Гірка доля судилась і родині Конюшик-Хробаків. Усю родину арештували, судили й позасуджували на 25 та 15 років тюрми й на заслання. Нюсю-Ганну Конюшик, її маму Марію й сестру Наталку Хробак повезли до Караганди. Миколу Хробака та його сина Данила етапом везли в Сибірську тайгу. В дорозі 78-річний батько, засуджений на 25 років тюрми, помер у Тайшеті біля Іркутська.

Після смерті Сталіна й оголошення амністії уся родина Конюшик-Хробаків опинилась на волі й усіх їх реабілітували, але нікому не дозволили вернутись у Галичину до своїх помешкань. Тому вони змушені були поселитися у Донецькій області. Нюся працювала на будівельній фабриці й допомогла братові Данилові збудувати власну хату. Найперше жив Данило в українському селі Мар'янівці, де й одружився з односельчанкою Ганною. Згодом вони переїхали у Вінницьку область до м. Ладижина. Наталка ще в Перемишлі закінчила кравецьку школу й була кравчиною, свою працю любила й багато працювала. Але захворіла на білокрів'я і рано померла, залишивши двох маленьких діточок: 6-тирічну Ірку та 4-річну Олю. Дітьми заопікувалась Нюся, виховала їх, допомогла їм здобути освіту й вийти заміж. Нюся не одружилась, хоч женихів мала багато. Жила скромно і весь час сама. Дуже багато читала, не хворіла. До Львова їздила рідко. З великим болем у серці згадувала давні трагічні події, що трапились у її хаті у с. Білогорщі й мовчала. У старості доглядали її вихованці Ірка й Оля. Померла 18 листопада 1996 року, на 80-му році життя. Помер 21 січня 1994 року також і її брат по мамі Данило Хробак. Але живе ще у Польщі в м. Битомі її сестра Ірина Хробак-Коцьолок, дружина сотенного УПА "Крилача", тепер Погорецька, а у Вінницькій області в м. Ладижині - дружина Данила Хробак - Ганна Іванівна з дітьми.